

Zasady przygotowania maszynopisu przez autorów do wydania w AWF Warszawa

1. Maszynopis wydawniczy (złożony w 2 egz. – wraz z opisaną dyskietką lub CD) musi być napisany jednostronnie, na białym papierze (nie kredowym) formatu A4 (210 × 297 cm), czytelnie. Należy go przygotować w edytorze tekstów Word dla Windows z zastosowaniem następujących zasad:

- rozmiar czcionki – 12 punktów,
- krój pisma – Times New Roman CE,
- sposób wyrównywania tekstu – wyjustowany, akapity i wcięcia przy użyciu tabulatora,
- sposób wyrównywania tytułów – wyśrodkowany, - bez specjalnej oprawy graficznej,
- odstęp między wierszami – podwójny,
- układ strony – wszystkie marginesy ok. 2,54 cm.

Maszynopis ma być opatrzony numeracją stron na dole, począwszy od tytułowej.

Należy unikać dzielenia IMION, NAZWISK, NAZW WŁASNYCH.

Na oddzielnej kartce Autor podaje swoje dane, afiliację, adres do korespondencji, telefon kontaktowy.

Streszczenie na oddzielnej stronie nie dłuższe niż 120 słów.

2. Tabele (opisane numerem i tytułem nad tabelą) powinny być przygotowane w osobnym pliku z zaznaczeniem (np. na marginesie maszynopisu) miejsca umieszczenia ich w tekście. Format WORD, EXCEL, STATISTICA nie większe niż kolumna dokumentu.

Znakiem oddzielającym całość od ułamków dziesiętnych jest w tekstach polskich przecinek (nie kropka).

Tabele winny być opatrzone źródłem.

3. Rysunki, wykresy, schematy i inne pliki graficzne należy określać jednym terminem, np. rys. lub ryc. Powinny być one wykonane w programach Excel, Statistica, Corel (maksymalnie 13 × 17 cm). Rysunki skanowane (o rozdzielczości min. 300dpi) powinny być zachowane w formacie *.TIFF, *.JPG, *.BMP.

Rysunki powinny być ponumerowane, opisane pod ryciną (na marginesie maszynopisu należy zaznaczyć miejsce włączenia ich do tekstu). Każda rycina na oddzielnej stronie nie większa niż kolumna dokumentu.

Odbitki fotograficzne (czarno-białe) powinny być przygotowane w formacie nie mniejszym niż późniejsze reprodukcje w książce, na papierze błyszczącym, o odpowiednim kontraście.

Jeżeli fotografie przedstawiają rozpoznawalne sylwetki należy dołączyć zgodę osób fotografowanych na opublikowanie zdjęć z ich podobizną.

Pod ryciną należy podać źródło.

4. Do zrobienia indeksu nazwisk lub indeksu rzeczowego niezbędne jest przygotowanie przez autora wykazu haseł oraz zaznaczenie do jakiego obszaru tekstu mają się one odnosić.

5. Piśmiennictwo powinno być umieszczone na końcu pracy, ponumerowane i ustawione alfabetycznie według nazwisk autorów, a prace jednego autorstwa według lat wydania, od najstarszych do najnowszych dodatkowo odróżnione literami (a, b, c..) przy roku wydania w przypadku tego samego roku wydania. W tekście jako odsyłacz występuje nazwisko autora i rok wydania ujęte w nawias okrągły, np. (Charzewski 1987, s. 15) lub w przypadku powołania na nr publikacji z listy piśmiennictwa, numer ujęty w nawias kwadratowy np. [16]. W pracach zbiorowych należy szczególnie konsekwentnie przestrzegać jednolitego zapisu piśmiennictwa we wszystkich rozdziałach. Opis bibliograficzny powinien zawierać następujące elementy:

- nazwisko i inicjał (lub inicjały) imienia autora (autorów) lub redaktora,
- rok wydania,
- tytuł pracy, tom, zeszyt,
- wydawca lub pełny tytuł czasopisma (rocznik, numer i strony),

– miejsce wydania (nie podaje się w przypadku czasopism).

Przykłady opisów bibliograficznych:

1. Kutzner-Kozińska M. [red.] (2002): *Proces korygowania wad postawy*. AWF, Warszawa, ss. 394.
2. Norkowski H. (2002): Intensywność wysiłku meczowego w piłce ręcznej u zawodników pełniących różne funkcje w grze. *Wychowanie Fizyczne i Sport* Tom XLVI, vol. 46, nr 2, s. 197-208.
3. Stupnicki R., Przewęda R., Milde K. (2002): *Centyłowe siatki sprawności fizycznej polskiej młodzieży wg testów Eurofit*. AWF, Studia i Monografie nr 87, Warszawa, ss. 67.
4. Trzcńska D. (2002): Gimnastyka osiowo-symetryczna trójpłaszczyznowa (GOST) – Metoda Hoppe. W: Kutzner-Kozińska M. [red.]: *Proces korygowania wad postawy*. AWF, Warszawa, s. 297-306.